

(Text v pôvodnej verzii bez redakčných úprav)

Sedím na chodbe a je mi nanič

Sedím na chodbe a je mi nanič. Mala by som utiecť, porozmýšľať, pouvažovať a nie takto, že hŕ a hneď na potrat. Najviac ma šťve, že ma do toho tlačí Roman. Manipuluje mnou a dúfa, že si to nevšimnem. To jeho „Máš pred sebou ťažké skúšky, potom štátnice, diplomovku, predsa si nebudeš komplikovať život“ - mi ide na nervy. Mala by som ísť domov. Žalúdok protestuje. Špinavý vlak, tri-krát prestupovať, dych a pot v autobusoch. Ale čo si mám stopnúť helikoptéru? Síce vopred viem, čo mi povedia, mama bude plakať a vyčítať, tatko sa vyhrážať, že ma vydedí. Ale potom, po pár hodinách, keď vychladnú, mi možno povedia, aby som si ho nechala, že sa tešia, že mi pomôžu a ja budem cítiť, že sú pri mne.

„Tichá“ zavolala sestra moje meno a ja som sa vyplašene postavila. Prečo som tu vlastne sama? Chlapi si to užijú a my si to odserieme. Roman hovoril, že má cviká. Teraz mi doplo, nie je on náhodou tak trochu debil?

Idem na to. Predoperačné vyšetrenie. Vezmú mi krv a doktor ma objedná na zákrok. Ako nevinne to znie. A pritom idem zabiť svoje dieťa. Splodené z lásky a vášne. A možno som si to len nahovárala. V sterilnom svetle ordinácie sa mi tá láska už nezdá taká presvedčivá a vášeň taká horúca.

Doktor vypisuje dokumenty a pýta sa ma na dátum. Nevie si spomenúť, kedy som sa narodila. Mama vždy vravieva, že keď som prišla na svet, tatko opil celú dedinu.

V potravinách nakúpil fľaše a pred obchodom častoval všetkých do radu. Strašne by som chcela, aby tu teraz bol so mnou. Alebo niekto jeho kalibru. Čo chlapi ako tatko už vymreli?

Trasú sa mi ruky, nohy, pery. Ale najviac sa trasie moja maternica.

„Viete, ja som ešte nie celkom tak rozhodnutá“ poviem nakoniec a doktor sa na mňa pozrie. Nie je ironický, chvalabohu, ani sa netvári premúdrelo. Má láskavé oči.

„Mohla by som ho vidieť?“ Ukážem rukou na ultrazvuk. Na obrazovke sú len akési šmuhy, haky-baky, také nič.

„Vytlačím vám fotku, ak chcete.“

Super, budem mať aspoň pamiatku.

Pozerám na obrázok, zasa len šmuhy. Ale doktor sa nakloní a ukazuje: oči, uši, nos. A zrazu ho vidím. Kubko ušatý, kreslila som si ťa už v škôlke, presne takto. Kolo guľaté, oči okaté, malá čiarka nos je to, ústa pôjdu tadeto.

Nejako ma to zmohlo. Zviezla som sa potichu popri stene.

Sedím na zemi a je mi zas nanič.

Doktor niečo ťuká na prístroji, potom ma zbadá a zľakne sa : „Je vám zle?“

„Nie. Som o.k.“ Podíde ku mne a tiež si sadne. Pozeráme na Kubka. Vyberie balíček cigariet a ponúkne ma. Obaja vieme, že by som nemala. Vyjdem s ním na balkón, v rukách držím cigaretu a privoniam ju. Tabak mi zavonia tatkom. Nepoužitú mu ju vrátim. Potľapká ma po pleciach.

„Takže Jakub, vravíte?“